

Калчо: (Спомняйки си). Застраховката ми е въ касата. Плащано е редовно... Въ банката имамъ пари — ще искашъ по смѣтка... Хж: отъ Сима... Симо Динковъ има да дава десетъ хиляди... Дадохъ му ги миналия петъкъ.

Кона. Е, ти съ този Симо Много стока е. че...

— Не можахъ да му излѣза отъ хатъра...

— На жена му не зае ли?

— Остави сега това... Ще дойде редъ и до нея... Сега е по паричната частъ; въ митницата съмъ внесълъ двадесетъ хиляди..., мито, за мито на стока.

— (Пресича го). Остави, че като приказвашъ — струва ми се, ..

— И менъ ми се свиза душата. Ама дошло е часъ... Чакай, имаше още..., тъй... нека кажа и туй: Кочо нѣма да продължава учение. Ще ми поеме работата. Ти ще го опжтвашъ!

— Охъ, Калчо!

— И ддрго: ония дни идва момичето Спаска Зидарова... идва въ кантората. Оплаква се отъ Кочо... Лъгалъ го.

— Гледай го... Още устата му миришатъ на млѣко и — момичета...

— Та, ако нѣщо...

— И за чуждитѣ ще мисля. Не ми стигатъ моитѣ грижи!

— Не, не бива тъй.,. Ти оставашъ... Гледай...

— Никой не ѝ е кривъ!